Surströmmingskalaset hos kapten Åbygge.

Från en gången tid.

Af Ludvig Nordström.

Hemifrån Ulfön hade på morgonen kommit seglande i storbåten med last af femhundra kaggar surströmming samt hustru och son storfiskaren Erik Åbygge från Hamn. Han hade lagt till vid kapten Åbygges sjöbod och lossat strömmingen, uppburit varor i utbyte samt dessutom en summa reda pängar.

Men kapten Åbygge hade låtit utgå bud rundt staden till krigskommissarien, fotogenhandlaren, bankkassören och skolföreståndarinnan att infinna sig och äta surströmmingsmiddag. Middagen var utsatt till klockan två. Aftonen var ämnad åt vira.

Längs kajen var det tomt på båtar för året, men på redden lågo ett par lastångare och en ryggbruten norsk bark. Snö fanns sedan första fallet kvar på de grå bärgen rundtom fjärden, och luften var hög och klar af höstkölden.

Konsuln kom först, lång som en jätteman och med den granna nosens vingar flaxande efter surströmmingsoset. Sedan kom fotogenhandlaren och stirrade närsynt genom glasögonen, men bankkassören var rund och blank och hvisslade.

Sedan nalkades med långsamma steg den omfattande skolföreståndarinnan med grått i håret, med pinceneen hvilande på filjekullarnas fält samt ikládd himmelsblått siden.

Sist kom krigskommissarien med sin späda fru. Hans polisonger stodo ut ur kinderna och håret stod ut ur hufvudet och näsan stod ut öfver munnen, men ögonen voro fördolda under buskiga bryn.

— Herre lille gud! utropade han, när han kom in till de andra i den väl uppvärmda våningen, som var hvit och luftig och hade glödande brasor i kakelugnarna. — Hvad jag förstår allt detta väl! Däruppe står den gudomliga strömmingen och väntar med helan, halfvan och en liten, liten tersh för gammal vänskaps skull. Och så är det sillsalaten och anjovislådan och press-syltan och rödbetorna och svinfötterna och ölet till det. Och impärerna och strömmings-å-la-dauben, som inte faen törs våga sig på just nu. Sillen har du från Trondhjem, fader Isaac, det luktar min nos, och potatisen från Nora. Men är det norsk akvavit, danskt korn eller sädes — eller har du träffat någon holländare i sommar?

Nu vädrade krigskommissarien i luften, och alla middagsgästerna skrattade omkring honom.

— Mårtensgåsen känner jag och sviskonen och äppelmoset! Lake! Är det lake? Min själ, det är tidig lake, jag känner citronlukt. Och sparris, ja, har man sett på tusan! Hummer, tycker jag nästan och gam-osten stinker ända bort på vindbron, gudskelof — och champagnen såg jag i ett ämbar i farstun. Mjuka tjänare, fru Åbygge lilla, här ser ni en lefvande matsedel — jag gratulerar!

Men gumman Erik Åbygge, som inte på många år varit nere hos svågerns, ryckte fotogenhandlaren i ärmen och sade skrattande och lade händerna på den kulliga magen:

— Inkommen (utmärkt) präst ji ha henen (här) i huset ti läsa till bordet. En val ((blir) andäktin rakt, når en hör alle ola och allen mat!

Gubben Erik log i sitt röda skägg, ögonen tindrade och händerna höll han på ryggen.

Sedan man en stund gått omkring och gjort sig hemvan för denna gång och lamporna tändts af jungfrurna, som smögo kring på tå i hvita förkläden och hvit liten spetsmössa på håret, och sedan man stirrat ut genom fönstret och sett hur blåröd höstthimlen hängde öfver västra bärgen bortom fjärden och sedan litet cigarrök kommit sakta dragande från kaptens rum och man börjat få tandkäll af allt det goda matoset, slogs äntligen på gamla skeppsgonggongen och sällskapet samlades kring det rikligt upplysta matbordet i salen.

Unge Lukas skickades fram och knäppte händerna och läste med motvillig röst:

— Gode Gud, välsigna maten! Amen!

Då sade krikskommissarien högt med en djup trånadssuck:

— Sedan vår herre fått hvad han skall ha af den här middan, så kanske de öfriga ärade gästerna kunde få sitt.

Hvarpå man under allmän glädje marscherade upp för trappan till öfvervåningen, där surströmmingen väntade på ett mindre, rykande och dignande bord.

— Hvilken högtidlig stund! brummade konsuln. — Allt har man: surströmming, brännvin och öl, och sedan får man kaffe och konjak och cikarrer och toddy och en vira.

Gubbarna stodo runt bordet och bredde sin ring kring brännvinets kröuta kantin och grönklädda fodral, som liknade skeppskronometrars. De hade den hvita servetten om halsen, och mustascherna hängde slappt och vällustigt öfver mungiporna, som blefvo flottskinande. Kring ögonen hvälfdes skinnet ut till små rundade kuddar, som rodnade och afsöndrade ett fint svettstänk; kindernas späda kapillarnät fylldes af ett bourgognefärgat blod, hårtt fuktadt vid tinningarna, och pustanden och stånkanden bogserade sig upp ur de tunga kropparna.

Värden gick ut och gömde sig i en garberob i farstun och hade brännvinskantinen smugglad under rocken. Konsuln och fotogenhandlaren och kassören under anförande af krigskommissarien med servetthörnet till ögonen började sjunga i klagande ton:

Fjärran han dröjer från konungens salar...
Kommer han ej snart?

Och därvid rusade kapten Åbygge in med kantinen höjd och ansiktet förklarat och ropade med sin brakande röst:

— Jo, han kommer nu!

Allmänt sorl. Fruntimren orma sig, halft generade, fram med sina likörglas och bocka och buga, och så blir det en half minuts stillhet, hvarefter alla med frågande ögon betrakta hvarandra till dess andakten slipper fram i samfällt stönande: A!

— Jag tror fögan (nästan) det smäkas- säger gubben Erik.

Och så blir allmänt skratt.

Sedan nu isen brutits, komma fruntimren in på sina frågor för dagen och herrarna på sina. Man diskuterade sommarens affärer å ena sidan, å den andra kommande tillställningar för vintern, och gumman Åbygge stack in ett ord då och då, tills hon plötsligt for upp som myrstucken och gnodde fram till brännvinsbordet, dit gubben Erik makat sig och fått tag i kantinen och fyllt ett dricksglas till hälften med brännvin. Han hade glaset för munnen, när gumman ryckte honom i armen:

— Är du toket, Åbygge?

Kapten Åbygge höll sig för magen och rråmade af förnöjelse.

— Drick du, Erik, sa han, och tårarna droppade från ögonen. — Du har din arfvedel för dej, du. Men om du väntar, får du vin.

— Tocke! Tror du jag är na kvinnfolk, som drick tocken dynje! Brännvinet, det är rejält e slag, det vet du far sa, når han var vä (med). Äsch (om) du minns.

Men kapten Åbygge lät hälsa jungfrurna att vid bordet servera vinet i små ransoner för att förebygga eventuella händelser. När man totalt länsat det läckra surströmmingsbordet, så att smörflagor och ölfläckar och sillsalatrosor och såsflöden från grafva surströmmingsfatet vor synliga spridda på duken och matrester lågo kring golfvet till glädje för husets katt, som listat sig in och förnöjsamt åt sin spis, sedan sällskapet gått ned, då högg man in på den mera allvarliga maten. Men framemot desserten började gubben Erik att resonera högt, och ett af hans ärliga svenskmannauttryck tvang skolföreståndarinnan att med bleka kinder resa sig och söka vederkvickelse för en stund i sängkammaren.

Hon vände sig på soffan till Lukas, som fått henne i sin vård.

— Hör du, min käre Lukas, sade hon, — jag vet att vi få så god efterrätt. Vill du gå in till din snälla mamma och hälsa henne från mig och be att hon lägger upp lite på en assiett åt mig, så skall jag sofva en stund här under tiden.

Det gjorde Lukas gärna, men när han kom tillbaka för att underrätta tanten, låg hon med händerna knäppta öfver magen, munnen fallen upp som en kappsäck, och snarkade högt och godt. Lukas kliade henne försiktigt på öfverläppens mustasch, men hon vaknade inte. Hon bara ruskade på hufvudet, nös och vände med en demonstrativ rörelse ryggen åt Lukas, som ställde sig med händerna i byxfickorna och tittadt på htnne.

— Sicken tjock kärring! munlade han slutligen och gick ut, glad att vara fri både henne och det öfriga middagssällskapet.

Framemot aftonen, när viraborden voro armerade och röken börjat tätna och ljusen voro halfbrunna, fyllnade gubben Erik till i betänklig grad. Men skolföreståndarinnan sof alltjämt, och ibland hördes en snarkning från hennes kant. Gubben Erik snodde kring toddybordet, och gumman, som, medan fruntimren fördjupade sig i korten gick kring rummen och tittade uppefter väggar och på alla konstiga ting som svågern fört hem från resorno, hon höll sig i alla fall gärna åt gubbens trakter. Men just en gång, när hon var borta, knuffade konsuln på krigskommissarien och pekade på gubben Erik. Han hade en god stund sutit i kakelugnsvrån och starrbligat på konjaksflaskan. Slutligen reste han sig och smög sakta fram på tå, balanserande upp flaskan, höll den mot ljuset, tittade länge och log i skägget. fyllde sitt glas och satte tillbaka flaskan.

— Fan sån tur att han inte drack ur buteljen! hviskade konsuln.

Så drack gubben. Först sakta, så att spriten smektes ned genom halsen, men ju mer det led allt fortare, och när sista droppen var tömt, pustade han och satte ned glaset. Så funderade han en stund och såg obeslutsam ut, men hur det var, lyfte han handen för att än en gång ta flaskan och fylla på.

Då vrok krigskommissarien ur sig ett af sina berömda tjut, och som sparkad ur rummet störtade gubben Erik ut, viftade i förbifarten ett vinglas från fruntimrens bord och försvann, medan gumman i sin tur störtade in med ögonen halfvägs på kinderna och munnen som en port. Man lugnade sig, men gubben var försvunnen och gumman var orolig. Sedan en stund förgått, rusade pojken in med halsen full af gråt.

— Dom har släje ihäl pappa! skrek han.

— Lugna dig, Georg, ingen fara, sade kapten Åbygge och gick ut. — Pojken följde efter.

— Hvar har du pappa då?

— Han ligger ner i bon.

Ja, där nere i sjöboden låg gubben Erik och hade en skock pojklymlar omkring sig. Han sparkade och svor och läste bibelord och grät om hvartannat, och så roligt hade pojkarna inte haft på länge.

— Ditt fyllsvin! röt kapten Åbygge åt honom sedan han drifvit bort pojkskocken.

— Det ordet skall Gud välsigna dig för en gång på domens dag, armade fan, som du har vuri alle gånger. Tjyfskeppare där! Lögnhals! He dej hem till käringa din och kryb neson (nedom) ryggen på na! Tjyfskeppar! Tjyfskeppar! Vill du betala strömmingen ...tjyfskeppar...

Kapten Åbygge såg till att han låg på en hög hudar med hårsidan upp och vräkte öfver honom en fäll, läste igen boden och gick.

— Vill du Erik något, sa han skrattande åt gumman när han kom upp, så ligger han i boden och sofver. Jag lade en fäll öfver honom.

— Tack ska han ha, svåger, sade gumman och neg — han har då vuri jussom ett svin där i brännvinet för jämnan, men det är int så illa ment me't! Gubbstackarn!

Nu kom också skolföreståndarinnan ut och gäspade och gnuggande sig i ögonen och pöste och var skrynklig och slätade till kjolen och var härsken och arg.

— Jag gör herrarna en propos, hviskade konsuln öfver spelbordet. — Vi lämnar fruntimren här och går ned på Stadskällaren och hör musik.

Man blinkade.

— Hå, hå, ja, ja! pustade gubben Åbygge. — Hilda! ropade han.

— Ja, min vän! svarade frun.

— Damerna stanna här. Herrarna gå på Stadskällaren. Är det förstått?

— Jo.

— All right. Kursen klar och seglen fast för godt.

Så stöflode gubbarna ut. Ljusen släcktes och fruntimren samlades kring brasan.

Klockan fem på morgonen kommo gubbarna tillbaka, och då var också gubben Erik utpurrad. Man åt sillfrukost med genever och öl och surströmming och innan solen gick upp var gubben Erik så full igen att han somnat i ett hörn.

Men kapten Åbygge sof två timmar och gick sedan på kontoret, kry som om ingenting händt. Ty han var en sjöman af gammal stam.

"Her only, dear boy."

Gösta Adrian-Nilsson.

Vi hade efter middagen dragit oss tillbaka till rökrummet i husets västra flygel, för att vid kaffet och cigaretterna försjunka i den obeskrifliga stämning af dolce far niente, som så ofta rådat oss unga män ur den tråkiga bordkonversationens ginungagap och ännu oftare stumt vårt oppositionslystna lynne till den mest kärleksfulla fördragsamhet äfven vis a vis våra egna släktingar.

Jag vet nu ej om samtalet specielt rörde sig om släktingar den gången, men hade det detta gjort, skulle mina yttranden öfver fastrar coh morbröder varit tillräckliga, att för evärdeliga tider skaffa mig himlens välsignelse eller åtminstone en betydande del af respektives i framtiden efterlämnade jordiska ägodelar.

Vårdagens sena aprikosgula ljus föll genom de tunga, blyfärgade silkegardinerna öfver mattans orientaliska mönster och kom den läderklädda möbelns bronsbeslag att glimma likt guld. Röken från de egyptiska cigarretterna snodde sig i graciösa, blåa spiraler upp mot takets mörka himmel och blandade sin söfvande vällukt med doften från de blekröda hyacintherna på kaminfrisen.

Jag hade kastat mig bland chaislongens mjuka kuddar och njöt med stilla välbehag ljusefekten i rummet och färgernas förföriska sammansättning. Med slappa nerver lyssnade jag till vindens sång mot fönsterrutan, eller till min unge väns sköna bardomsstämma — jag förmådde icke skilja melodierna från hvarandra.

Han satt nedsjunken i en djup fåtölj, med ena knäet öfver det andra. Genom mina halfslutna ögonlock kunde jag skymta hans prärafaelitiska profil och läpparnas rörelser. Af dem gissade jag mig nästan till hvad han sade, ty han talade alltid så lågt.

Jag nickade och svarade ja och nej allt efter som det föll sig och förvånade mig blott öfver att jag öfverhufvud taget gat att svara, då vid ett namn, mitt blod plötsligen sköt upp igenom mig och alla mina nerver spändes som stålsträngar. Med vakna öron hörde jag honom upprepa namnet ännu en gång:

— Rachel.

Hur kände han den kvinnan?

Så nonchalant som möjligt frågade jag:

— Du nämde ett namn — hur var det — det påminner — —

— Rachel, menar du — hans röst hade fått ett svärmiskt tonfall — har du sett ett landskap i aftonbelysning, när den bleka dimman stiger och marken doftar af sällsamma örter, har du sett hafvet en sommardag, då himlen är vid och fri, med ett hvitt segel ute mot det blå och klang af jubel i luften — det är Rachel. Jag vet ej när och hur jag såg henne första gången, jag vet blott att det var strax innan jag lärde känna dig, men jag älskade henne från första stund hon rörde vid min hand och jag hörde hennes stämma tala till mig. Den var som en ton af silfver en månskensnatt.

Jag har ej omtalat detta förrän nu, emedan hemligheten syntes så ljuf, som endast hemligheter kunna vara.

Hvarje natt vi skiljas och hvarje skymningsstund vi råkas är som en fest för min själ, och hon är den festens pärlkrönta drottning. Hon bor uppe vid Katrinahissen, stora härliga rum med utsikt öfver Mälarens kyliga vatten och solnedgångarnes slösande prakt, där spelar hon för mig med sina hvita, smala fingrar, och jag sitter borta i dunklet och bara lyssnar och lyssnar. Vi tända aldrig ljus, hon spelar blott sina egna tankar och måhända också mina, och hvarje sträng är som en sträng från mitt hjärta till hennes.

Hon är vacker, hon är mer än vacker, till figuren påminnande om de graciösa, kvinnostatyetter man finner i trakten kring Tanagra, och öfver hela hennes hållning ligger något af antikens marmorhvita behag.

Jag älskar henne.

Åter och åter skulle jag kunna upprepa det, hon lyfter sin hand som när en blek blomma faller, hennes hår är väfdt af solstrålarna och det guld, som finnes i ambrans hemlighetsfulla djup, och hvarje veck i hennes dräkt är ett under.

Jag vet ej om du förstår mig, du har ju aldrig älskat någon kvinna, men jag säger dig, detta är underbarare än något jag förut känt.

Vid hennes namn träda stjärnorna ut på fästet, när hon gråter döljer månen sig bakom skyn, och vid hennes rop komma nymferna fram ur skogen.

Hennes smekningar äro som hvita blommor om våren, hennes leende är som sommarens röda bär, men hennes kyssar äro saligare än hesperidernas frukter.

Hon skrifver stundom, fast vi ses nästan dagligen — på violett papper — doftande ord, som endast jag får läsa, tänk dig, till mig, till mig allena skrifver hon dessa ord, ingen har ägt hennes hjärta före mig och ingen skall äga det senare — å, vet du, ibland skrämmer denne gränslösa lycka mig, och jag tror att det blott är en vidunderlig dröm.

Hennes sista bref har jag här — du får läsa.

Jag grep papperet.

Aha, hon begagnade fortfarande samma format och färg, men stilen hade allt blifvit en smula tyngre, sen jag såg den sist.

— My dear, my only boy, —

alltså skref hon fortfarande sitt modersmål

— your voice is like golden music o. s. v. — brefvet kunde jag ju utantill, jag hade precis samma exemplar hemma — dateradt för sex år sedan.

I det jag låtsades vara mycket upptagen af innehållet i detta lilla violetta, falska juvelskrin, funderade jag öfver de omständigheter som kunnat föra dem samman. Han var ju blott en pojke och hon, ja hon var väl tjugoåtta eller trettio år, jag hade ej sett henne under de fyra år jag varit utrikes, men var hon lika skön nu som den gången jag var hennes "only, dear boy", då kunde hon bli farlig, och jag kände hennes makt. Men han där — han var för god att användas som leksak i hennes hand.

Med konstrueradt intresse räckte jag tillbaka brefvet och frågade:

— Ämnar du gifta dig med henne?

— Så snart jag blir myndig — ja. Visserligen fick jag en gång rent tillfälligtvis höra någon tala om, att hon ej var af god familj, men det fäster jag mig icke vid, hennes sällsynta, rika skönhet är adelsmärke nog. Och om två år är jag min egen herre.

Jag framkastade vårdslöst något om andra förbindelser mellan män och kvinnor, som dessutom hade den fördelen att vara högst moderna, men han afbröt mig tvärt:

— Tala icke så! Rachel är ren som liljorna på paradisets ängar, det är ju därför jag dyrkar henne så, hon är helig som den heliga eldens prästinnor, blotta vidröringen af hennes hand fyller min själ med andakt. Och kyssar äro icke synd. Men du förstår, detta är en hemlighet mellan oss båda, ingen får ana något ännu, jag vet ej, hvarför jag omtalade allt detta, men luften här inne beslöjar tanken med sin sötaktiga doft och stämmer till förtroliga ord. Du är min vän — jag litar på dig.

Nu får jag gå — jag har lofvat min syster sällskap på operan —.

Och i det han grep mina händer sade han ännu en gång bedjande:

— Det är en hemlighet, jag litar på dig.

Redan samma kväll beslöt jag skrifva till henne.

Men då jag hade brefvet färdigt tänkte jag att det vore klokast att personligen tala med henne, ty jag ville för intet i världen se denna förbindelse utmynna i samma tragedi, som en gång höll på att krossa mitt eget oerfarna hjärta.

Jag kände utvecklingen.

Sedan hon en tid spelat denna helgonaktiga, moderliga roll med kyska blickar och lidelsefulla läppar, med skymningsmusik och månskensfester, skulle hon en vacker dag taga emot honom vid ett upplyst, strålande bord med utsökta viner och bedöfvande rosendofter under förevändning att hon firade en eller annan namnsdag. När de reste sig berusade af glädje och vin, skulle hon så släcka alla ljusen och draga hans hufvud intill sitt, hviskande ord, som han aldrig förut hört, men som med ens skulle komma hans åtrå att stiga likt en hög, blodröd våg och fördunkla hans ögons klarhet.

Efter några dagar och nätter i evig sällhet fyllda af jubelhymner, skulle hon plötsligen upptäcka att hon aldrig älskat honom och aldrig önskat hans umgänge, och hon skulle skrifva ett sådant där litet, biolett bref, men denna gång genomdränkt af tårar och hopplös ånger, där hon bad honom att aldrig mer söka råka henne, blott förlåta och tänka på den outsägligt lyckliga tid ödet hade unnat dem.

Så skulle det gå.

Jag måste söka upp henne och tvinga henne att bryta förbindelsen, klockan var nu half åtta — sannolikt var hon hemma vid denna tid, och hon skulle nog icke neka att taga emot mig. Nyfikenheten var en af hennes förnämsta dygder.

Det var fullständigt mörkt, när jag kom fram till hennes hus.

Då jag gick uppför de välkända trapporna kom jag att tänka på den ed jag som pojke svurit, att aldrig mera sätta min fot inom hennes dörr — ödets ironi!

Jag lämnade kammarjungfrun mitt kort, ty jag ville ej tränga mig in som en tjuf om natten, hon kom strax tillbaka och bad mig stiga in och vänta i gula salongen.

Gula salongen! Tänkte jag inte det! Minnena kommo öfver mig, då jag åter stod i detta rum som för sex år sedan sett mitt nederlags förtviflan och gråt. Nu var jag kommen som segrare och hade makt att diskutera villkoren — jag erinrades om det egentliga skälet för mitt besök, när jag på ett bord fick syn på min väns porträtt insatt i en ram af gammal, vacker brokad — det var verkligen djärft!

En sidenkjol rasslade öfver mattan — det lät som när en orm kröp öfver vissnade löf. Jag vände mig om och gjorde en djup, vördnadsfull bugning.

— Hvilken öfverraskning — hennes stämma hade samma obeskrifliga tonfall — och jag som trodde att ni för länge sedan glömt vägen hit. Hvad är det för epokgörande omständigheter som återfört er till hvad ni fordom kallade rosornas tämpel?

Jag försäkrade henne att jag icke var kommen för att tala om det förflutna, det enda bedårande i detta var att det hörde det förflutna till. Jag

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Bearbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarna—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.
2dra Afd.: Ankor — Anksköttet! — Gäss—Gässköttseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
710-712 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tulgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.